

Sygn. akt VII Ka 709/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2019 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica

Protokolant: st. sekr. sąd. Marzena Wach

przy udziale oskarżyciela komisarza Agnieszki Szlachtowicz – Pelawskiej

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2019 roku sprawy M. B., córki K. i B. z d. P., urodzonej (...) w O., obwinionej o wykroczenie z art. 86 § 1 kw, na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 05 czerwca 2019 roku, w sprawie (...)

Zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Olsztynie.

VII Ka 709/19

UZASADNIENIE

M. B. została obwiniona o to, że w dniu 13 października 2018 roku, o godzinie 12:00, w O., na skrzyżowaniu o ruchu okrężnym ul. (...), kierując samochodem marki R. o nr rej. (...) nie zastosowała się do znaku A-7 „ustąp pierwszeństwa” i nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu dla kierującej pojazdem marki F. o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadziła do zderzenia i uszkodzenia pojazdów, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z § 5 ust. 5 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 5 czerwca 2019 roku, w sprawie (...):

I. Obwiniona M. B. została uznana za winną zarzucanego jej wykroczenia, za które została skazana na karę grzywny w kwocie 400 zł;

II. na podstawie art. 119 § 1 kpw w zw. z art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 rozporządzenia w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążono obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych i opłatą w kwocie 30 złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca, który zaskarżył go na korzyść obwinionej w całości, na podstawie art. 427 § 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109 § 1 kpw zarzucając:

1/ mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, to jest art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 kpk, polegającą na znacznym przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść obwinionej M. B., a nadto oparciu zaskarżonego wyroku tylko na dowodach przemawiających na niekorzyść ww. oraz nieuwzględnieniu dowodów dla niej korzystnych, i tak:

- całkowitym pominięciu istotnego faktu, że K. S. złożyła na rozprawie zeznania odmienne od zeznań z postępowania wyjaśniającego, w różny sposób przedstawiając przebieg zdarzenia i sposób swojej jazdy;

- nieuwzględnieniu wniosku obwinionej o przesłuchanie jej ojca K. B., który był obecny na miejscu kolizji bezpośrednio po zdarzeniu i rozmawiała z obwinioną i kierującą drugim pojazdem w związku z czym posiadała istotne informacje o przebiegu kolizji;

- pominięciu i zaniechaniu przeprowadzenia istotnego dowodu z przesłuchania naocznego świadka – pasażerki F., która siedząc na prawym przednim fotelu osobiście obserwowała przebieg zdarzenia, a więc posiadała istotne informacje o przebiegu kolizji;

- nieprzeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych celem ustalenia, która z wersji przedstawionych przez kierujące jest bardziej prawdopodobna, a nadto czy i w jaki sposób naruszyły one swoim zachowaniem zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym;

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że M. B. popełniła przypisane jej wykroczenie w sytuacji, gdy na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego nie można jednoznacznie wskazać na nią, jako sprawcę wykroczenia opisanego we wniosku o ukaranie.

Podnosząc powyższe zarzuty autor apelacji sformułował wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionej, ewentualnie – uchylenie rzeczonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie, jako zasadna w stopniu oczywistym, acz – co równie oczywiste w kontekście stawianych w niej zarzutów – jedynie w zakresie postulatu o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Ujawniając materiał dowodowy przedstawiony wraz z wnioskiem o ukaranie obwinionej sąd a quo pominął istotny jego zakres, przez co poprzedzająca subsumcję analiza obarczona została błędem dowolności. Nie inaczej ocenić należy sytuację, w której jedyny przesłuchany świadek obwinienia zaprezentował dwie całkowicie rozbieżne wersje tego samego zdarzenia, z których jedynie jedna stanowiła przedmiot zainteresowania sądu, nie wiedząc czemu pomijającego tę, do której odwołał się autor apelacji. Oto bowiem w trakcie postępowania wyjaśniającego świadek K. S. zeznała, że jadąc z pasażerką A. K., znajdując się na rondzie postanowiła zmienić pas ruchu „chyba z prawego na lewy”, „upewniła się czy lewy pas jest wolny, włączyła kierunkowskaz” i wtedy miało dojść do zderzenia z samochodem prowadzonym przez obwinioną, który „jechał” na rondo z prawej strony. Egzegeza tej relacji prowadzi do wniosku, że jest ona całkowicie sprzeczna z tą wyartykułowaną w trakcie przewodu sądowego, albowiem przed sądem K. S. zeznała, że jechała na rondzie lewym pasem i w połowie ronda postanowiła zmienić pas na prawy. Sąd nie dostrzegł tej niezwykle istotnej sprzeczności, co spowodowało zaniechanie wprowadzenia do materiału dowodowego zeznań K. S. z postępowania wyjaśniającego, a w konsekwencji pominięcie obowiązku wyjaśnienia powodów zmiany zeznań w trakcie przewodu sądowego. Okoliczność powyższa ma jednakże dalej idące konsekwencje, albowiem ranga ujawnionej różnicy w zeznaniach świadka w zupełnie innym świetle stawia wyjaśnienia obwinionej, czyniąc nieodzownym przeprowadzenie nie tylko dowodów z przesłuchania w charakterze świadków ojca obwinionej oraz pasażerki samochodu prowadzonego przez K. S., ale – w dalszej kolejności – również dowodu z opinii biegłego, który winien skoncentrować swoją uwagę na charakterze uszkodzeń obydwu pojazdów uczestniczących w zdarzeniu, odbiegających od uszkodzeń w przebiegu typowej stłuczki samochodów poruszających się w stosunku do siebie niemal prostopadłe. Nim jednak do tego dojdzie należy ustalić miejsce, w którym doszło do zderzenia pojazdów, albowiem na dzień dzisiejszy miejsca tego nie ustalono, co również świadczy o powierzchowności przeprowadzonego przez sąd a quo postępowania dowodowego. Tak więc, dostrzegając sprzeczność w zeznaniach świadka K. S., należy wyjaśnić jej przyczyny, w oparciu o relacje świadków i obwinionej ustalić miejsce zdarzenia oraz – o ile będzie to możliwe – pokolizyjne ustawienie pojazdów, a następnie dostarczyć ten materiał dowodowy biegłemu, który dokonując oceny usytuowania i charakterystyki uszkodzeń obydwu pojazdów widocznych na znajdujących się w materiale dowodowym zdjęciach oceni, która z prezentowanych wersji jest bardziej prawdopodobna. W procesie

gromadzenia dowodów należy też wyjaśnić z jakiego powodu w oświadczeniu, którego kopia jest na k. 5 akt kierujące obydwu uczestniczących w zdarzeniu pojazdów zdecydowały się ocenić swoje zachowanie jako jedną z istotnych przyczyn kolizji.

W uwzględnieniu powyższych uwag, dostrzegając konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, zaskarżony wyrok uchylono, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji (art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw).